כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים

הַמַּאֲמָר
הַשְּׁבוּעִי

מאמר

בֹּא אֶל פַּרְעֹה

ר' יעקב ישראל מטשערקאס

שבוע פרשת בא

הַמַּאֲמָר
הַשְּׁבוּעִי

מאמר

בּוֹא אֶל פַּרְעֹה

ר' יעקב ישראל מטשערקאס

שבוע פרשת בא

מי מממן את המאמר השבועי?

המאמר השבועי הוא יוזמה של כמה בחורים (ואברכים) שנהנו מלימוד חסידות, בעמקות, בבהירות, וצורה חיה ונוגעת ללב.
הם החליטו לשתף עוד אנשים בחווית הלימוד שלהם, ולקפוץ למים העמוקים, בלי 'גלגלי עזר'.
המאמר השבועי לא ממומן, ולא מתוקצב על ידי אף גורם (לצערנו). וכן, למאמר השבועי אין אף תורם שנותן צ'ק כבד כל חודש. החוברות יצאו עד עתה בזכות תרומות מזדמנות של אנשים צדיקים שלימוד החסידות חשוב להם.
כרגע על מנת להמשיך הלאה – לחודשים הבאים ולשנים הבאות – המאמר השבועי זקוק לתרומות קבועות (או מזדמנות) של כל אחד ואחד מכם.
אז אם אתם נהנים מהמאמר השבועי, וחשוב לכם להמשיך ולשתף עוד יהודים - היו שותפים!
פרטי יצירת הקשר מופיעים בעמוד האחרון בעמוד האחרון בחוברת...

בע"ה

שבוע **פרשת בא**! בחסד ה' יתברך אנחנו נלמד מאמר מספר 'שושנת העמקים', חלק 'עמק **תפילה**' של **רבי יעקב ישראל מטשארקס** – בנו של **רבי מרדכי מטשרנוביל** (שלמדנו מאמר שלו בפרשת לך-לך) וחתנו של **אדמו"ר האמצעי** רבי דובער שניאורי.

המאמר פותח **בשאלה המפורסמת** מהזהר הקדוש, מדוע כתוב "בא אל פרעה" ולא "לך אל פרעה", ועובר להסבר עבודה יסודי ויפהפה אודות **חסד ה' המתגלה אל האדם** בתוך המחשבות זרות שלו.
המאמר מתעסק באחת **הנקודות היסודיות בחסידות** שמקובלנו כבר מהבעש"ט: **"העלאת המדות"**.
ממתק נדיר ומיוחד הוא שהמאמר מיוסד על אדני משפחתו של ה'עמק תפילה' – **שושלות מרכזיות בחסידות** – ובסוגיה שבהשקפה ראשונה נראה שישנה **מחלוקת מהותית** ביניהם.
אמנם, הפלא המיוחד הוא לראות כיצד חסיד-אמת לא רואה אותם כמחלוקות מתנגשות, כי אם חלק ממארג שלם של חסד ה' התואם כל אדם על פי אופיו ועל פי מדרגתו.
יחד עם זה נקבל ביאור פנימי **לדו-שיח והויכוח** בפרשתינו בין פרעה למשה, שבעוד פרעה טוען שהקב"ה מוותר על מי שאינו מושלם בצדקותו, משה טוען חלילה לכך ובכל מדרגה יש **עבודת ה' פנימית ואמיתית**.
גם נקבל פה במאמר עצה מעשית נפלאה – **לפתוח את היום שלנו טוב יותר**...
זאת כמובן – כמובטח:) – **מאמר שובב"י** העוסק בתיקון 'חטאות נעורים' שסגולה מיוחדת לתיקונו הם ימי השובבי"ם שעודנו בעיצומם.

נ.ב – לשונו הרהוטה (יחסית לדורו) של ה'עמק תפילה' היתה נראית לנו מובנת כך שנכתב ביאור רק לנקודות שהיו נראות לנו צריכות ביאור, בהערת שוליים. יחד עם כותרות והדגשות (על אחריות העורך בלבד) לאורך המאמר לנוחות הקריאה.

לחיים לחיים! שנזכה לשו"ב בשובבו"ת אמת!

חברי המערכת:

מנחם רוזנצוויג
אחיה מרקוביץ'
אביעד בר לוי

מגדל העמק

א

תוכן:

"בא אל פרעה" - עם הערות (עמק תפילה פרשת בא)..... ג

נקודה למחשבה..... ט

"בא אל פרעה"

(עמק תפילה פרשת בא)

עם הערות

ג' שאלות בפסוק

וידבר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אותותי אלה בקרבו ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים וגו' (י, א).

והקשה בזוה"ק [בזהר הקדוש] (ח"ב לד ע"א) מאי "בא" אל פרעה, "לך" אל פרעה מבעי ליה.

ועוד יש להבין דרך עבודה במקרא זה, דהתורה היא נצחית ומורה דרך בכל עת וזמן.

גם נבין באור הקרא "בנערינו ובזקנינו נלך בבנינו ובבנותינו בצאננו ובבקרנו נלך", דלענין מה כתיב ב' פעמים "נלך".

מחשבות ובלבולים בתפלה – חסד ה' אל האדם בשני אופנים: תיקון המחשבה או תיקון האדם

ונוכל לאמר על זה הדרך: דהנה אנו רואין דבעת יעמוד אדם בתורה ותפלה, אז נופלים לו מחשבות זרות המבלבלים מוחו ומחשבתו עד שיוגרם אשר הדיבור שלו יוצא מן השפה ולחוץ, ויש לו טמטום הלב שאין הדברים יוצאים מעומקא דלבא, ומזה יכול לבא ח"ו לידי עצלות וכבדות בכל מעשיו בתורה ומצוה שאין בהם שום חיות, רק כעול ומצות אנשים מלומדה כידוע.

חסד לצריק הגמור – להעלאות את המחשבה הזרה

והנה באמת בכל דבר גנוז בזה חסד עליון ויש בזה ב' דרכים, דכל מי אשר זיכך את חומרו ושיבר את כל תאותיו לגמרי וגם תיקן כל פגמיו, הנה לאיש כזה אם יפלו במחשבתו איזה מחשבות המבלבלים אותו, ידע כי אותן המחשבות הם הצריכים תיקון להעלותן והם מבחי' עולמות הנפולין[1], ועיקר עלייתן הוא על

[1] מאור עינים שמות: "...ונודע שהמחשבה שבכל אדם הישראלי נלקחה מעולם המחשבה האמור לעיל, רק שהוא בבחינת שבירה – מחשבות נפולין ממקורן. ומי שיש

ידי שמצא בהן צירופי אותיות משמות הקדושים המורין על מקור המחשבה מאיזה מדה היא נמשכה כאשר הורו בזה הדרך עבודה תלמידי הבעש"ט [הבעל שם טוב] הק' [הקדוש] זי"ע [זכותו יגן עלינו].

חסד לעובד ה' שאינו צדיק גמור – לשבור ולתקן את ה"עונות המבדילין"

אך כ"ז [כל זה] באיש אשר אלה לו אשר כבר קידש וטיהר את עצמו מכל וכל, אבל באם עוד הוא משוקע בחומרו ועוד לא הכניע מורשי לבבו בתאותיו הגשמיים ומכל שכן מי שפגם בנערותו בחטא הידוע, אשר כל עוד לא תיקן הפגם הנה אפילו בזקנותו אין יכול לחבר ולקשר מחשבתו לדיבורו כראוי. הנה איש כזה אין לו להתעסק בזה להעלות מחשבה הנפולה, כיון שלא תיקן את עצמו עוד ואיך יתקן אחרים, ואדרבה אם יתעסק בזה ח"ו יוכל ליפול עוד במחשבה גרוע מזה, על כן העצה לאיש כזה אשר ידחה למחשבתו זאת מכל וכל כמבואר כמו כן בספר הק' תניא (ח"א פכ"ח).

אמנם, במה יבוא לזה לדחות מחשבתו, העיקר אשר יזכור אשר המחשבות הללו הן מפגמיו ותאות לבו, והמה נעשו בחי' מסך המבדיל לבלי יכנוס פנימה אל היכל הק' המה אותיות התורה ותפלה שנגנז בהן אור אין סוף ב"ה [ברוך הוא] וכמאמר הקרא עונותיכם מבדילים, וכאשר יזכור זה אז בודאי ישבור לבו

לו לב לחפץ ולדעת לזה, מעלה אותן לשרשן ומבררן ממקום השבירה ומעלה אותן למחשבה עליונה הנקרא חכמה. כמו שכתוב בזוהר 'כולהו בחכמה אתברירו', שעל ידי זה החכמה שמעלין למחשבה עליונה – על ידי זה מבררן מבחינת שבירה ונעשה מהן טוב גמור. כי זה עיקר עבודתינו: לברר הניצוצות שהם המחשבות מלובשין בקליפות, לבררן ולהעלותן ולייחדן בשרשן האמור. כאמור אצלנו על פסוק רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום, שהכוונה כי יש שבעה מיני מחשבות באדם ולא יותר, וכל אחת מהן כוללת מיני מחשבות באדם ולא יותר, וכל אחת מהן כוללת מיני מחשבות עד אין מספר. למשל שיש כמה מיני מחשבות שהן מבחינת האהבה, ויש בהן אהבות רעות והן נפולין ממקורם אהבה העליונה שהוא רק אהבת הבורא יתברך תענוג כל התענוגים. וכשמרגיש בזה בעת שבא לו המחשבה מאהבה הנפולה, מיד יחרד ויאמר הלא זה שהיה למעלה במקורה עולם האהבה כאמור, ומיד יתחיל לאהוב הבורא יתברך בבחינת האהבה שנתעוררה בקרבו. שאז נקל לו, מאחר שנתעוררה המדה הזאת בקרבו אזי יש תקומה להמחשבה הנפולה ההיא. וכל זה הן מעת הנפולה ההיא, וכל זה הן מעת התפלה הן בשאר עתים, וכן בכל השבע מיני מחשבות כגון יראות אחרות, והתפארות, וניצוח, והשאר משבעה מיני ימי הבנין כנודע – בכולם הכוונה לזה שיעלם לשרשם כאמור לעיל ויבררן על ידי החכמה העליונה, כמו שאמרו 'וכולהו בחכמה אתברירו'. ומי שאין לו לב לחפוץ ולדעת ולהבין, אזי נמשך אחר המחשבה ח"ו ומביאו ח"ו לידי מעשה ומפילה יותר ויותר רחמנא ליצלן, ומה שהיה עצת ה' שעל ידי זה יוכל לדבק את עצמו ומחשבתו יותר נופל בהשבירה והבן:"

בקרבו ויתחרט על כל מעשיו שעברו ויקבל מעתה לחדש מעשיו לטוב, ובזה בקל ידחה מעליו כל המחשבות זרות, כיון שחלף ועבר מסך המבדיל מעונותיו, על ידי שבירת לבו שמתחרט על כל מעשיו שעברו, ואם כן, זה עצמו שבאין המחשבות זרות לבלבלו הוא חסד ה' שבא להזכירו את כל ענייניו שעברו שיתקן אותן ויחזור בתשובה שלימה.

על מנת להכיר בחסד ה' יש לדעת את מקומך

וכל אלו הבחי' הם המה הנמשכים מבחי' דעת שמכיר בעצמו מקומו ושעתו, ומאמין באמונה שלמה שבכל דבר יש בזה חיות אלוקית וחסד ה', ואפילו במחשבות זרות המבלבלים הם בבחי' חסד, הן אותן שבאים בשביל תיקון לאנשים שרידים ירא ה', והן אותם שבאים לכל אדם, להזכירו בזה שיתחרט על כל מעשיו.

ביאור הענין בפסוקים

טענת פרעה – הדיבור – רק הצדיקים יכולים לעבוד את ה'

ובזה נבאר מה שאמר פרעה שהוא בחי' התגלות הדיבור[2], יהי כן ה' וגו' כאשר אשלח אתכם ואת טפכם... לא כן לכו נא הגברים, היינו שבזה האופן שעדיין לא תיקן בחי' **טפכם** מה שפגם בחטאת נעורים[3], הנה בזה ודאי עדיין לא טיהר עצמו, וגם לא יכול לטהר מחשבתו להיות הדיבורים יוצאים מעומקא דליבא. לא כן לכו נא הגברים, דלפחות אותן ירא ה' שכבר גברו על יצרם מכל וכל, וכבר תקנו מה שפגמו בנערותם בבחי' דרך גבר וגו' המה לפחות יעבדו את ה' בהתקשרות המחשבה אל הדיבור.

תשובת משה – הדעת – כולם יכולים וצריכים לעבוד את ה'; ביאור לכפילות המילה "נלך" בפסוק

ועל זה השיב משה בחי' דעת (זוה"ק ח"ב רכא ע"א), **בנערינו ובזקנינו נלך**, היינו אפילו זה שלא תיקן עדיין בחי' חטאת נעורים עד שעל ידי זה מבלבלין מחשבתו גם בזקנותו מכל מקום גם כן נלך בזה, על ידי שאדרבה על ידי זה יבוא לבחינת חרטה ולב נשבר, ומכ"ש [ומכל שכן] מי שטיהר כבר מדותיו שזה

[2] **פרעה** הוא מלשון **פריעה**, הסרת המכסה המונע מהגילוי. אחד הגילויים העיקריים הוא הדיבור, ופרעה מסיר ממנו את המכסה ומגלה את הדיבור, כמו "כי פרעה אהרן" (שמות לב, כה).

[3] היינו בחינת ה**טיפות** שיצאו לבטלה ח"ו.

האיש יכול להעלות המחשבה למקור שורשה שהם בכלל הד' מדות חסד גבורה תפארת מלכות[4], וזהו בבנינו ובבנותינו בצאננו ובבקרינו נלך, שזה מורה על הד' מדות חסד גבורה תפארת מלכות[5] שבהם נלך[6] להעלות המחשבה לשרש שורשה, וכל זה על ידי בחי' משה בחי' דעת.

מדוע כתוב "בא" ולא "לך"?

וזהו בא אל פרעה, היינו שהבחי' דעת צריך להכניס אל בחי' דיבור ולידע כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו, היינו מה שבא לו מחשבות זרות עד

---

[4] המחשבות הזרות נולדות מתוך המדות של הנפש הבהמית של האדם. מבואר בתניא (פרק א' ופרק ו') כי הנפש הבהמית ומידותיה הרעות בנויות מארבעת היסודות: מים, אש, רוח, עפר: "דְּהַיְינוּ: כַּעַס וְנַאֲוָה - מִיסוֹד הָ**אֵשׁ** שֶׁנִּגְבָּהּ לְמַעְלָה; וְתַאֲוַת הַתַּעֲנוּגִים - מִיסוֹד הַ**מַּיִם**, כִּי הַמַּיִם מַצְמִיחִים כָּל מִינֵי תַּעֲנוּג; וְהוֹלֵלוּת וְלֵיצָנוּת וְהִתְפָּאֲרוּת וּדְבָרִים בְּטֵלִים - מִיסוֹד **הָרוּחַ**; וְעַצְלוּת וְעַצְבוּת - מִיסוֹד הֶ**עָפָר**" (שם פ"א).

שרש ארבעת היסודות הללו במדות דקדושה (שהן המקור אליו צריך להעלות את המדה חזרה) הינו: חסד - היינו מים, כמו שמים טבעם לרדת כלפי מטה ולהשפיע כל טוב כך מדת החסד באה מעליון לתחתון להעניק לו טוב; גבורה - היינו אש, 'שנגבה למעלה' כמו מדת הגבורה המכנסת ומתעצמת עם כל הכחות פנימה (-למעלה) - "איזהו **גיבור** ה**כובש** את יצרו"; תפארת - היינו רוח, 'והתפארות'... (בניגוד לגאוה בה האדם הולך רק על עצמו, בהתפארות האדם מראה שהמון גוונים שונים מעריצים אותו - והוא קצת כמו 'רוח' שהיא ריקה מצד עצמה ומושפעת דוקא על פי אחרים); מלכות - היינו עפר, שכן המלכות היא הקרקע והכלי של כל הספירות שמעליה.

[יכולה להתעורר שאלה כי לכאו' ישנן ז' מדות (כולל) המלכות, ואם כן היה צריך להיות שבעה מדות רעות? אלא שמדובר כאן על **כללות** ('שהם בכלל') העניין, וכנודע בספרי החסידות כי ספירות נצח-הוד-יסוד הן כעין 'שיחזור' של המדות חסד-גבורה-תפארת, אך לא במורגש (בלב) אלא במוטבע (המשיכות והנטיות התחתונות). וחסד-גבורה-תפארת (חג"ת) הן האבות הכוללים בתוכם גם את נצח-הוד-יסוד (נה"י)].

[5] "בבנינו" - היינו ה**חסד** שהוא ה**בן** של אבא ואמא - חכמה ובינה (כח ההשפעה הינו כח 'זכרי' כפי שנדרש בחסידות הפסוק "זכר חסדו"); "בבנותינו" - היינו ה**גבורה**, ה**בת** של אבא ואמא (פנימיות הגבורה היא יראה מלהתפשט, כח 'נשי' של התכנסות "אשה יראת הוי'"); "בצאננו" - היינו ה**תפארת** (יעקב - מדת התפארת - היה **רועה צאן**, שכן פנימיות התפארת היא **רחמים** [-שגומרים לגוונים שונים במציאות להתחבר ובכך נוצר **פאר**], וצאן בפעייתו מעורר רחמים); "בבקרינו" - היינו ה**מלכות**, והיינו 'בהמה' בגימטריא **ב"ן** - מילוי שם הוי' השייך למלכות (בהמה היא כבדה ונמשכת אל העפר "רוח הבהמה הירדת היא למטה").

[6] בכך מתורצת השאלה מדוע כתוב פעמיים "נלך", והיינו משום שבאמת התשובה לפרעה היא שבשני בחינות **שונות** אלו אנו "נלך" ונעבוד את הקב"ה - גם "בנערינו ובזקננו" וגם "בבנינו ובבנותינו בצאננו ובבקרינו".

שיוכבד לבו בבחי׳ טמטום ח״ו, וכל עובדות שלו הם בכבדות מחמת המחשבות זרות המבלבלים, ידע בבחינת דעת כי כל זה נמשך מחסד ה׳, והוא על ב׳ בחינות: הא׳ למען שתי אותותי אלה בקרבו, היינו מי אשר בא בסוד ה׳ ויודע להעלות המחשבה לשרשה ולמצוא בה צירופי אותיות משמות הק׳. והב׳ ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים, תספר לשון בהירות, באזני בנך, בחי׳ בינה בחי׳ תשובה[7] ויש בזה בחי׳ תשובה עילאה ותשובה תתאה[8], וזה שיבוא על ידי זה לבחי׳ תשובה ויתקן ויטהר כל פגמיו אשר פגם מכבר שמזה נמשך לו המחשבות זרות. וזהו אשר התעללתי במצרים התעללתי הוא בחי׳ עולל ומצרים הוא בחי׳ ערות הארץ, שזה מה שפגם בשמות הק׳ בבחי׳ חטאת נעורים, ועל ידי המחשבות זרות יזכור כל חטאי ויתחרט עליהן מעומק דלבא, ויקבל עליו לחדש עצמו לטוב[9].

---

[7] מהות ה**תשובה**, היא **להשיב**-להחזיר את הדברים לשרשם ממדרגה למדרגה. הבינה – כפי שמתבאר בחסידות – היא מבטאת את ה'עולם הבא' שהוא קודם (-מעל) לעולם הזה. כאשר אדם חוזר בתשובה הוא כאילו עולה ו**שב** למציאות מעבר למציאות שלו בעולם הזה – עם החטאים – לעולם הבא, ה'בינה'.

וביותר ביאור, הבינה נקראת בקבלה 'אמא'. האמא היא מולידה את הבנים והבת – המידות והמלכות. כאשר אדם עושה תשובה, הוא כאילו חוזר ל'עיבור' בבטן האמא שהולידה אותו. כי מצד האמא שילדה אותו התחילה כל המציאות (הרעה כעת) שלו, ולכן מכוחה ביכולתו לשוב ולחדש מעשיו באופן נכון ("אין הדינין נמתקין אלא בשרשן", ועל הבינה נאמר "מינה דינין מתערין" – היא שרש הדינים).

ניתן גם להבין יותר מאמא פה בעולמינו (המשתלשלת מה'אמא'-בינה העליונה), שכן כאשר ילד מתנהג לא טוב – אמא שלו לא רואה זאת (רק) ככה. אמא שלו תמיד מבינה אותו ורואה כיצד מתגלות תכונותיו הטובות, והיא מקבלת את הילד כמו שהוא. יתר על כן, האם תמיד מבחינה ומבינה שבנה נמצא בתהליך ומהלך של התקדמות, גם אם נראה כעת שהוא סובל או אינו מתנהג כיאות. אם הילד ינסה להסתכל מהמבט של האמא – יהיה לו כח ויכולת לחדש ולתקן דרכיו (וראה גם ב'מאמר השבועי' תולדות).

[8] ראה באריכות באגרת התשובה, בפרט בפרקים א', ז' וח'.

[9] המתבאר אודות "ולמען תספר וכו'" במלים פשוטות: כאשר הדעת נכנסת בדיבור המבולבל ממחשבות זרות, היא מכירה בכך שהן הגיעו בעקבות חטאות הנעורים: "התעללתי" – עולל, נער, ו"מצרים" – ערות הארץ, ובכך היא 'מספרת' – מבהירה ומאירה את "אזני בנך" – את התשובה, היא מעוררת את האדם וגורמת לו לשוב בתשובה בהירה לקדוש ברוך הוא.

ועל סדר הפסוק: "בא אל פרעה [הדעת תכנס בדיבור המבולבל]... ולמען תספר באזני בנך [תעשה תשובה עמוקה ובהירה, משום שתכיר שהמחשבות באו מחמת] אשר התעללתי במצרים [פגם הנעורים והעוללים, ערות הארץ]".

עבודת ההתחדשות; עצה למחשבה זכה – קידוש המחשבה הראשונה

וזהו החודש הזה לכם ראש חדשים (יב,ב), דראש חדשים בכל בחי' שירצה לחדש ולתקן, הוא מה שמקבל עליו לחדש עצמו מעתה לטוב ומתחרט על העבר, ומזה יגיע ויבוא אחר כך לבחי' פה סח, שידבר דיבורים בהתקשרות מוח ולב, ראשון הוא לכם לחדשי השנה, שדבר זה נהג בכלל השנה, ראשית הדברים הוא בחי' תשובה ומה שמחדש עצמו מכל וכל.

אמנם כל זה במי שח"ו כבר נפל בבחי' תאוה ונפגם, הוא הדבר שצריך רק לנהוג עצמו בכל עת בבחי' החודש הזה לכם שיחדש עצמו תמיד לטוב, אך העצה לזה שלא יפול ח"ו לבחי' תאוה, הנה על זה בא הקרא קדש לי כל בכור (יג,ב), היינו לקדש ראשית המחשבה[10] על ידי שמתבונן תכף בעמדו ממטתו איך שהקב"ה מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, ובכל עת ורגע נעשה בריה חדשה, ובהתעורר משנתו שהיה מקודם בבחי' פגרים מתים הוא להיות נשלם על ידו כבודו יתברך, ולתקן כל הפגמים מימות אדם הראשון, ועל ידי זה נזהר בכל היום להיות מעשיו רק למען כבודו יתברך עד שבבחינות באדם ובבהמה לי הוא, שבכל ענין יהיה התגלות כבודו יתברך, ובזה שיתעורר אדם באיתערותא דלתתא תכף בקומו ממטתו לקבל עול מלכות שמים שלימה כזו, תכף מתעורר עליו בחי' איתערותא דלעילא, ויוכל לדבר דיבורים בלתי לה' לבדו בלי שום מחשבת פסול ח"ו[11]. וזהו מה שאמרו חז"ל (ברכות ה' ע"ב) שיהיה תפלתו סמוך למטתו, היינו שיהיה סמוך ונראה על מה שקיבל על עצמו תכף בקומו ממטתו, ובזה יזכה לבחי' תפלה זכה, ה' יעזרנו לעבדו בעבודה זכה, סליק:

[10] בכור הוא **הראשון** היוצא מרחם האם.

[11] ניתן להבחין פה בפנינה יפה, כאשר אדם מתעורר לכוין את כל כולו לקב"ה – הקב"ה מתעורר עליו ולא מביא לו מחשבות זרות. ה'אתערותא דלעילא' היא סיוע בעבודת ה', בבחינה של מתנה – מחשבות זכות על אף שהאדם אינו באמת שם מבחינת מדריגתו.

נקודה למחשבה

- כל תורתינו תורת אמת, ובודאי שכל צדיק וצדיק דבריו אמת "שכולם ניתנו למשה בסיני".

פעמים רבות אנו נתקלים בעצה מסוימת והתבוננות מוסימת בעבודת ה' אצל צדיק אחד – ומתוך מסירותינו, ההתלהבות שלנו, ומתיקות דברי הצדיק – אנחנו מבקשים להתיישר לפי הוראתו ולתקן דרכינו לאור דבריו.

אמנם, יתכן שיום אחר כך נמצא עצה שונה מצדיק אחר, ונרצה להתמסר גם אליו וליישר ליבנו לאורו. פעמים שגם נמצא שדברי צדיק אחד אינן מתאימים לנו או פועלים עלינו – אך הוא מבטיח ואומר שזוהי הדרך העולה בית א-ל.

ונוצר לנו בלבול, כנה ואמיתי, מתוך רצון וחפץ לעבוד את ה' ולהקשר בו.

במאמר שלנו רבי ישראל מטשארקס נותן לנו דוגמה והסבר חי (קצת בין השיטין) מה עושים במצב כזה:

ישנה הוראה מפורשת מהבעל שם טוב כיצד מתמודדים עם מחשבות זרות – צריך להעלותן לשרשן ולהעלות אותן לאהבת/יראת ה' וכו' (על פי המדה והמחשבה). את המבט הזה הרחיב לנו ר' נחום מטשרנוביל, בעל המאור עינים.

מאידך, הבעל התניא כותב שזה מדובר רק בצדיקים גדולים, וחלילה 'ואל יהי שוטה' להתעסק בכך כל עוד הוא לא שם.

אך בכל זאת המאור עינים כתב זאת לכולם. ואם כן, כיצד ניתן לדעת מהי העבודה המתאימה ונכונה לי?

בתורה שלנו מתבאר שהתיקון של המחשבות זרות תלוי בדעת-מודעות האדם לעצמו. בשביל לדעת מה העבודה הנכונה והמתאימה לנו, עלינו לא לפחד לעמוד נוכחים מול המקום בו אנו אוחזים –

אפילו אם הוא חלילה מזכיר לנו את כל העוונות הקשים שלנו. רק כך נוכל להכיר בחסד ה׳ הבא אלינו בכל פרט והתמודדות, שעל ידו ׳שלח דודי ידו מן החור׳ – הקב״ה שולח לנו אהבה ומגלה חפצו שנתקרב אליו. בלי המודעות אנחנו כצאן אשר אין לו רועה, ובמקום לקבל אהבה וקריאה נוגעת ללב, יוצא לנו בלבול ותהיה, והמון אנרגיה הולכת לה לשוא חלילה.

[עוד נקודה מהותית הנוגעת בכך במאמר היא **שמשה הוא בחי׳ הדעת**, משה הוא **הרועה הנאמן** שרועה ומנהיג אותנו ויודע להוליך אותנו כפי דרכינו, וכך הם הצדיקים רועי הדור אשר ממשיכים אותו, עד להתגלות מלך המשיח אשר ״יודע להלוך כנגד רוחו של כל אחד ואחד״ תיכף ומיד ממש!]

- כמה טוב שה׳ לא מותר עלינו בשום מחיר!

לא משנה איפה אנחנו מונחים, הקב״ה דואג לקרוא לנו לשוב אליו, להתחבר אליו ולשחרר את המחיצה שעשינו בינו לביננו ח״ו.

תודה אבא טוב!

החוברת מוקדשת
לרפואת:

הרב יצחק פיוויש בן בריינא מלכא שליט"א

הרב בנימין דב בן רחל סימא שליט"א

הרב מנחם בן ציון בן גוטע פערל שליט"א

הרב שניאור זלמן מרדכי בן שיינא נעטל שליט"א

הרב חיים שלום בן מרים שליט"א

ידידיה יעקב בן טלי אטל

הלל בן אילנית

חוברת זו מחולקת ללומדי המאמר השבועי.

רוצים חוברות בישיבה ואין לכם?

אפשר להתקשר למספר המופיע מטה או לשלוח מייל.

תרומות יתקבלו בברכה

לתרומות והקדשות חייגו 058-630-1888

●●●

לקבלת החוברת במייל

או להצטרפות לדיונים על המאמר השבועי

בקבוצת המייל שלנו:

mamar.shvuei@gmail.com

לתרומות בביט/פייבוקס:

054.779.3987

יש לציין 'עבור המאמר השבועי'

הַמַּאֲמָר הַשְּׁבוּעִי

מיזם "הַמַּאֲמָר הַשְּׁבוּעִי" בא לתת לכל אחד ואחד את האפשרות ללמוד חסידות בהעמקה ובהבנה, תוך דגש על חיבור התורות העמוקות לחיי היומיום שלנו.

במסגרת זו לומדים מידי שבוע מאמרי חסידות יסודיים בהבנה, בעמקות ובבהירות.

למה מחשבות זרות? זה המחשבות שלך...

המאמר שלנו מלמד אותנו 'עבודה' חסידית מחודשת - להכיר במקומנו ובמצבנו האמיתי על ידי המחשבות ה'זרות' שלנו. אנו נדרשים לא לפחד ולעמוד באמת מול המקום בו אנו אוחזים ונמצאים ומשם דווקא לעלות אל ה'!

המאמר שלנו מאמר מספר מיוחד, ומצדיק מיוחד עוד יותר, בעל ה'עמק תפילה' **מטשרנוביל־חב"ד**, שמשלב בין שני החסידיות בצורה חד משמעית.. **מוזמנים לטעום, מעין עולם הבא!**